

vittavat laitteet ja hän on varma, että voi kohota korkeammalle kuin toiset...

Jo alkoi kylmät, mutta hän kiinnitti ohjauslaitteen ja puki nahkatakkin päälle vielä lämpimän turkin. Ja vilkaistuaan korkeusmittarin, huomasi hän jo olevansa korkeammalla kuin koskaan ennen.

Ilman ohentamisen vuoksi nousi kone hitaammin kuin ennen, vaikka moottorit kävivät täyttä vauhtia — mutta hän kohosi!

Ilma muuttui yhä kylmemmäksi, hän alkoi turkista huolimatta väristää vilusta — mutta mitäpä siitä — hän kohosi sittenkin, yltämättä!

— Voitto! lausui hän hetken kuluttua apulaiselleen.

— Hyvä! vastasi tämä yhtä niukkasaisesti, aivankuin täällä ei sopisi lainkaan puhua. Ja he huomasi kumpikin, että täällä avaruudessa ei ääni kajahtanut vähääkään — se kuului kunnalliselta kuulolta...

Hänen apulaisensa kiinnitti pienen lyijypainon pitkään, punanauhaiseen pyratöön — ja pudotti sen alas.

Se oli sovittu merkki korkeusennätyksestä.

— Korkeammalle! — lausui Marcus. Hän päätti kohota nyt niin korkealle, ettei heti tarvitse tulla parantelemaan ennätystään. Apulainen nyökkäsi, he olivat jo ennen sopineet kaikista.

Koneen vauhti hiljeni yhä, mutta nousi se vieläkin verrattain nopeasti. Marcus värisi vilusta, hän alkoi hengittää lyhyesti ja kuuluvasti, ohimoissa jyskytti ankarasti... Mutta kun he sitoivat suulleen hengitysnaamarin ja aukaivat happisäiliön tuntui heti paremmalta.

Marcus katsahti alas, ja sanoin selittämätön, juhlallinen tunne täytti hänen rintansa: hän tunsi olevansa niin äärettömän kaukana elämästä, omasta maailmastaan... Kaikki oli pienentynyt, kaikki ihmisten luoma oli täällä hävinnyt näkymättömiin. Tänne hämmäyttivät vain vuoret, suuret metsät, kaukaiset järvet — hienon, siniharmaan autereen lävitsen. Koko maanpinta siellä alapuolella näytti jättiläisyydeltä korkokartalta — joka on peitetty salaperäisellä, läpinäkyvällä verholla... Sitä katsellessaan tunsi hän itsensä kovin pienoksi. Ja entäpä jos nyt kone joutuisi epäkuuntoon...? Oh — lapsellisuuksia! Ylöspäin!

Mutta nyt nousi kone yhä hitaammin. Muutenkin alkoi taas tuntua vaikealta. Uudestaan tuntui tuo epämielinen tuskallinen ahdistus... Ja koska hän oli jo 800 metriä korkeammalla entistä maailmanennätystä, niin...

— Eikö jo laskeuduta... — änykytti hänen apulaisensa, ja hänen kasvoissaan kuvasi kauhu.

Sanaa sanomatta pysäytti Marcus moottorin, ja kone alkoi kierrellen liukua alaspäin...

IV

— Ei kai teidän suosikkinne vain lähde suoraa päätä taivaaseen! — virkkoi ylipäällikkö kuivan leikillisesti ilmailupäällikölle. — Se olisi vahinko, sillä näyttää olevan etevä ilmailija...

— En luule sitä, teidän ylhäisyytenne! — vastasi tämä kumartaen. — Hän on myöskin varova: ei ole vielä koskaan pudonnut eikä vahingoittanut konetta.

— No toivokaamme siis, että hän vielä palaa...

Ilmailupäällikkö oli tuskin ehtinyt katsahtaa ylöspäin, kun äkkiä kiihkeästi huudahti:

— Tuossa tulee sanoma! Minulla on kunnia ilmoittaa teidän ylhäisyydellenne, että korkeusennätys on meillä!

Viime lauseen edellä oli hän ponnahtanut kalpeana seisalleen. Ylipäällikkö änykytti hämmästyneenä:

— Miten tiedätte...?

— Tuo on sovittu merkki! ilmoitti ilmailupäällikkö ja viittasi punaiseen viestiin, jota eräs täyttävä laukkaa lähenevä ratsastaja heilutti kädessään ja toi suoraan ilmailupäällikölle.

— Siinä tapauksessa saan vilpittömästi onnitella teitä, herra kenraali! — lausui ylipäällikkö, ojentaan armollisesti kätensä kenraalille, siten lisäksi iloisesti:

— Pian ovat kaikki jo marssineet! Palkkajoukot vielä — niin päästään loppuosaan!

Samassa tulivatkin palkkajoukot suurissa, äskettäin parannetuissa panssariautoissa, ja jokaainoalla miehellä oli vaunun asestuksen lisäksi vielä pikku kuularuisku.

Jos asestus oli ensiluokkainen, niin oli miehistö sensijaan sangen kirjavaa. Siinä näkyi villinäköisiä alusmaalaisia ja jättiläiskokoisia maaseuduilla koottuja miehiä; näiden tylsään härännaamain rinnalla näkyi ovelia suurkaupungin kasvattien kasvoja; veijareita, taskuvarkaita, epäonnistuneita liikemiehiä, rappeutuneita ylioppilaita. Nämä joukot oli perustettu viime maailmansodan jälkeen sotilaskapinan aikana ja hallitus oli jatkuvasti ponnitellut sen miesluvun lisäämiseksi. Sen avulla oli jo monta kertaa tukahutettu pienempiä sotilaslevottomuuksia, ja uhkaavia lakkoja, ja hallitus oli siihen erittäin tyytyväinen. Kansan valtava enemmistö vihasi sitä katkerasti, nytkin kuului väkijoukosta vihaisia, uhkaavia huutoja...

Kukaan ei huomannut Marcusen laskeutumista, ei sitäkään, että hän oli laskeutunut kentän sivuun, jonne Antoniuksenkin kone ilmestyi.

Antonius nousi ystäväänsä koneeseen ja tarttui hänen käteensä onnitellakseen, mutta huomasi, että Marcus oli kalpea ja nääntyneen näköinen.

— Marcus, oletkos sairas? — kysyi hän huolestuneena.

— En, olen vain väsynyt. Mutta sanohan, mitä tuolla tapahtuu?

He katsoivat jännittyneenä, miten palkkajoukon ohijettu poliisiparvi riehui väkijoukossa; kuului epäselviä kirouksia, tuskanhuutoja — peittyen pian sekavaan hälinään ja väentungokseen...

— Siellä nähtävästi vain vangitaan röyhkeitä ihmisiä, jotka ovat ehkä kutsuneet pyöveleitä — pyöveleiksi! — puhui Antonius katkerasti.

— Kuulehan ystäväni! — kysyi Marcus vilkastuen.

— Onko siinä perää, että palkkajoukoissa on vankilasta otettuja murhaajia?

— Totta se on. Muutetaan vain mahdollisimman kauas kotipaikoitaan, annetaan uusi nimi, värjätään tukka — ja urhoollinen palkkasoturi on valmis...

— Se on inhoitavaa! — kuohahti Marcus ja hänen kasvoissaan kuvasi entinen tarmo.

— Miksi niin! — puhui Antonius karmivan ivallisesti. — Nehän ovat leti ammattitaitoisia! Tämän lisäksi, nämä tulevat helpoimmiksi — ne saavat vain hiukan tupakkarahaa ylläpidon lisäksi, kun sensijaan monet va-

pachtoisesti joukkoon yhtyneet murhaajat saavat kerrassaan suuria palkkoja. Minäkin tiedän erään entisen maalaisrengin, joka saa viisituhatta vuodessa — hän on näet parhaampia konetykin "ohjaajia" koko joukossa!

— Mutta minä kuulin, että miehistössä on kaikilla sama palkka! — virkkoi Marcus hämmästyen.

— Vain muodon vuoksi! Jokainen saa suljetun kotelon eikä kukkaan todellisuudessa tiedä toisensa palkasta. Kas niin! Nyt ne ovat näyttäneet itsensä — ja pian saamme nähdä teatteritirehtörimme tämänvuotisen näytännön!

— Sanotko sinäkin hänestä niin? — kysyi Marcus.

— Ylipäällikkömme on luonne, joka tahtoi hääkäästä kaikki omituisuuksilla! Ja sentähden...

Hänen sanansa katkaisi yksinäinen tykinlaukaus.

— Nyt se alkaa! Katso itse! (Jatketaan.)

LOS ANGELES, CALIF.

S. S. Osaston kokouksessa t. k. 19 päivänä valittiin toimihenkilöt seuraavalle toimintakaudelle.

"Eteenpäin" lehteä kehoitettiin kirjallisuuskomitean levittämään toisten puoluelehtien rinnalla.

Osaston kenttäjuhlat on Heinäk. 10 p:nä Sycamore Parkissa. Sinne otetaan South Pasadenan katuvaunu ja Annandale katuvaunu, molemmat saa Main streetiltä. Tulkaapa joukkoon, väristämme huolimatta.

Muistakaapa ottaa ne ompeluseuran työt mukaanne, kun lähdette kesälomalle, että voitaisi pitää myyjäiset aikaiseen syksyllä. On jokaiselle tuttua, että avustaisemme S. S. Osaston toimintaa, teette palveluksen kärsivää ihmiskuntaa auttaakseen, että uhruksenne ei mene jonkun yksilön tai kliikin pohjattomaan pussiin.

Heinäk. 3 p:nä on osaston puolivuositkokous kello 5 iltapäivällä tov. A. Palon asunnolla. Toistaiseksi pidämme kokouksia yksilöiden perheidän luona.

Kirjeenvaihtaja.

MITÄ EI TULE TEHDÄ.

Älkää antako lapsille kahvia. Kahvi kuolettaa lapsen luonnollisen ruokahalun.

Älkää antako lapsille ohukaisia ei-neeksi ja sitten odottako, että he suorittavat läksynsä loistavasti koulussa. Ohukaiset pakkaavat vatsan, mutta ne eivät ravitse.

Älkää antako lapsille ravinnoksi palvattuja lihoja ja kaloja. Ne ovat vaikeita sulattaa ja liian paljon maustettuja.

Älkää antako lapsille rasvasia lihoja, eikä rikkaista sallaatti dressinkii. He eivät sen jälkeen voi nauttia yksinkertaisemmista ja terveellisemmistä ruuista.

Älkää antako lapsille lihaa. Se on liian vaikeata sulattaa.

Älkää antako lapsille rasvasia herkkuleipiä ja paistoksia, syytä, että rasva sulaa hitaasti ja voipi hapata. Älkää antako makeisia lapsille aterian väliajoilla, tai muuta herkkua. Ne kuolettavat ruokahalun eivätkä ne auta kasvamista.

TOVERITAR KYMMENVUOTIAS.

Toverittaren kymmenvuotias muistojulkaisua on nyt jälleen pienempi määrä saatavissa. Hinta 60 senttiä. Jolla ei sitä kaunista juhla-julkaisua vielä ole, voi sen tilata osotteella: TOVERITAR, Box 99, Astoria, Ore.

Elämän käsky

Muk. suom. Hilma Lander.
Älä sano niin suruisesti,
Älä niin monesti:
"Elämä on vaan tyhjää unta",
Sen henki on kuollutta,
Joka yhä vaan nukkuu,
Sillä elämä onkin toista
Kuin näyttää se nukkuvasta.

Elämä on todellisuutta,
Elämä on vakaata.
Hauta ei ole sen päämäärä.
"Maasta vaan sinä olet
Ja maaksi jälleen tulet."
Ei ole sanottu hengellesti,
Eikä sinun aattelesti.

Ei nautintokaan saa määrätä,
Ei surukaan sun tietä,
Mutta määrätä saa vaan teot,
Että jokainen uusi huomen
Löytäisi varmasti meidät
Yhä likempänä kuin tämä
Nykyhetken päivä.

Aika armoston vanha on jo
Ja yhä vaan kiiruhtaa,
Sydän meillä vaikkakin iso
Ja voimakaskin henee,
Kuin peitetty rumpu se lyö
Tahtia synkän hautausmaassin,
Joka mustaan hautaan vaan vie.

Mailman taistelulentällä
Elon vartio paikalla,
Älä ole kuin mykkä eläin,
Jota ajetaan keihään.
Vaan ole taistossa urhokas
Älä menetä toivoas
Yhä rynnistä eteenpäin!

Elä toivoss' tulevaisuuden,
Siellä näet ajan uuden
Jo alkavan aamuruokoin.
Kuollut menneisyys kyllä
Kuollessa hautahan heittää.
Toimi — toimi nyt nykyhetkellä
Koko sydämesi voimalla.

Elämät suurten tovereiden
On luona aina meidän
Ja niinpä mekin voimme elää,
Että maine tänne jää,
Kun lähdeyämme kuoloon
Jääpi taipaleelle taaksemme
Jalkain jäljet ajan hietikkoon.

Jällelle jää askelten jäljet,
Joita seurata voi toiset.
Nouskaa ylös ja toimikaa!
Jalon aatteen hyväksi aina.
Se päämäärä on saatava,
Sen eestä toimla, taistella,
Kuolla — tuo arvon elämään.

MEREN RANNALLA.

Kirj. Erland Upari.
Istun meren rantamalla,
Ilta lämmin kesäkuun!
Aurinkoinen taivahalla
kohta länteen laskeuu.

Rannan hiekkaa hienoisata
syleilevät aaltoset,
jotka vyöryin ulappata
tullee kuin käärmehet.

Niin ne saapuu aatoksetkin,
menneet muistot taisteluin,
— Rauha heille, joiden retki
päättyi kera vainotuin.

Seppeleet ei haudoillanne,
tokko halvin ristikkään,
mutta kerran aatettanne
kumous se pyhittää.